

[Henning Dyremose]

den blive ved med, det kan spekulanterne roligt regne med. Men jeg er nødt til at tilføje, at det er ikke nok, at regeringen siger det, det er også nødvendigt at føre den rigtige, stramme økonomiske politik, og det vil vi også hjælpe regeringen med. Det skal jeg vende tilbage til, når jeg lidt senere skal fremhæve nogle af de betænkeligheder, vi har over for regeringsgrundlaget.

Når man studerer statsministerens redegørelse, vækker den jo genkendelsens glæde, i hvert fald på overfladen. Meget af det, der står i den, kunne vi selv have sagt. Jeg tror og håber, vi kunne have sagt det kortere og klarere, men indholdet er i vid udstrækning det samme, som vi kan gå ind for. Vi er enige i engagementet i og forpligtelsen over for FN, CSCE og NATO. Vi er enige i, at EF-medlemskabet er helt afgørende, og at vi i fællesskab må yde en meget stor og stærk indsats for at få det helt nødvendige ja ved den kommende folkeafstemning. Vi er enige i, at vi har en forpligtelse i forbindelse med situationen i eks-Jugoslavien, og vi er også enige i og glade for, at regeringen understreger det synspunkt, at det ofte er bedst at hjælpe på stedet. Det materiale, vi har til rådighed, viser, at for hver eks-jugoslav, vi kan hjælpe i Danmark, kan vi for de samme penge hjælpe 25-50 eks-jugoslaver i det område, hvor de hører hjemme, og det er derfor netop det punkt, vi i høj grad må koncentrere vores enige indsats om.

Regeringen gør op, at der er 6 hovedområder, hvor den vil gøre en indsats: genskabe tilliden til folkestyret, bekæmpe arbejdsløsheden, fortsætte et aktivt og engageret medlemskab af EF, skabe gode vilkår for erhvervslivet og forbedre konkurrenceevnen, arbejde for et bedre miljø i sammenhæng med forøget vækst og forstærke den sociale indsats. Det ligger jo i fuld forlængelse af det, som den tidligere statsminister sagde her i Folketinget i sin åbnings-tale i oktober 1992, så det er klart, at vi også her er glade for, at den nye regering gør 6 af vores hovedindsatsområder til sine egne. Men undskyld jeg siger det, der er ikke ret meget nyt i det.

Og derfor vil jeg faktisk gerne lykønske CD og Kristeligt Folkeparti og vel også Det Radikale Venstre, fordi det tilsyneladende – i hvert fald indtil videre – er lykkedes at trække Socialdemokratiet væk fra SF. Det er vi glade for,

og jeg er i hvert fald helt overbevist om, at ingen socialdemokratisk leder for 10 år siden, for bare 5 år siden, ja måske for bare ét år siden, havde været i stand til at give Folketinget en redegørelse med så mange borgerlige synspunkter, som den nuværende statsminister gjorde i tirsdags. Vi håber, at det holder, og vi vil vise vores forhandlingsvilje, så vi kan hjælpe med hertil.

Men, men, men, men – vi har altså også nogle betænkeligheder, for når man læser redegørelsen, stikker det gamle socialdemokratiske dogme om, at der skal nye offentlige udgifter til, jo hovedet frem. Man vil hjælpe de kriserammede regioner; man vil hjælpe gældstyngede fiskere og landmænd; man vil give mere støtte til turismen; man vil have mere voksen- og efteruddannelse; man vil have bedre ordninger om orlov og jobrotation; man vil have flere offentligt ansatte; man vil have bedre vilkår for børnefamilierne; man vil nedbringe ventetiderne på børnepasnings- og ældreforsorgsområdet; man vil fjerne ventetiderne på sygehusområdet osv. osv. Det meste af det lyder jo godt, det meste af det er jo populært, men der står ingen steder noget om, hvor meget det koster, og der står intetsteds noget om, hvordan det skal finansieres. Og så har jeg ikke engang opremset alle de mange synspunkter, som man kan finde i de socialdemokratiske fagministres tiltrædelseserklæringer, hvor man taler om at forøge bevillingerne på de respektive områder. Det har vel været øjeblikkets eufori, og vi håber, det er noget, som allerede er glemt og gemt.

Men allerede det, som står i statsministerens redegørelse, får os til at stille dette spørgsmål: Er der sammenhæng mellem disse løfter og forsikringen om, at man vil føre en stram udgiftspolitik? Jeg vil godt minde om, at den stramme udgiftspolitik er en nødvendig forudsætning for, at man kan fastholde kronekursen, og derfor er det så vigtigt, at netop den del af talen om den stramme udgiftspolitik bliver knivskarpt mejslet ud, når statsministeren har givet sit svar her i dag. Der er ikke råd til billige løfter, der er ikke råd til at stikke befolkningen blå i øjnene og love, at vi kan hjælpe alle de betrængte grupper, for vi har ikke pengene til det. Fra regeringens side må man selv tage afstand fra nogle af de mange løfter, ellers er vi på vej ind i den gamle socialdemokratiske po-